

26.9.60

21.01.025

Stavangerens kronikk

Demokratiet og menneskene

III

Bekjensgjerninger kan her overbevise. Jeg er blitt overbevist ved det stadig økende materiale av kjensgjerninger som i de senere år er blitt skapt ved anvendelse av Moralsk Opprustnings prinsipper. Jeg så grubedistriktet Ruhr for 12 år siden på randen av kommunistisk maktovertagelse, og jeg har sett strømmen vendes slik at kommunistenes representasjon i arbeidernes tillitsutvalg i kull og stål sank fra 72 til 8 prosent. En lang rekke ledende kommunister hadde funnet en høyere ideologi — et faktum som avspeller seg i Moskva Radios erklæring: «Moralsk Opprustning har vært i stand til å vinne radikale, revolusjonære sinn». Eller tenk på Kypros. Da denne nasjon fikk sin uavhengighet, sendte president Makarios re-

publikkens første flagg til dr. Buchman i Caux — det skulle vaie over verdenskonferansen som et tegn på det kypriotiske folks takknemlighet for den åndsmakt som hadde banet vei for det som en engelsk avis kalte «Miraklet på Kypros». Og hva med Kerala? Den stat i India som ved frie valg hadde plassert seg bak jernteppet? Kommunismen ble overvunnet i Kerala — men en fascinerende beretning, fortalt av den gamle hinduleder Padmanabhan viser hvordan enheten mellom hinduer og kristne, som muliggjorde samarbeidet, ble funnet i Caux. Den ledende kommunistavis i India, Blitz, skrev at Moralsk Opprustning er den største fare for India — dvs. for kommunistenes planer om å vinne India. — Er Norsk Riksringkasting ubekjent med slike nyheter? Jeg

har sett glimt av det arbeide som har skapt et helt nytt forhold mellom de to gamle fiender Tyskland og Frankrike, det gledeligste trekk i etterkrigstidens historie — og jeg har sett hva det har kostet av personlig forvandling hos mennesker på begge sider å rekke hverandre hånden over fortidens redsler. Professor Hans Koch Adenauers rådgiver i østeuropeiske spørsmål, sa en gang at det Stalin fryktet mest, var en ideologi som kunne forene land som Tyskland og Japan. Det Stalin fryktet, er på vei til å oppfylles. En gruppe tyske grubearbeidere, for en stor del tidligere kommunister, er etter kansler Adenauers oppfordring reist til Japan for å bygge et sant demokrati i dette land, og en gruppe politikere, arbeidere og arbeidsgivere fra Japan er i disse dager i

aksjon i Tyskland med det samme mål. Unektelig en ny situasjon! Da kommunistene i Japan med veldige pengemidler hadde satt igang opptøyer i Tokio for å øve press mot landets lovlige regjering, da sa statsminister Ulbricht i Øst-Tyskland: Vi må gjøre det samme i Tyskland, vi skal tale japansk med Adenauer! Der skal tales japansk i dag — men på en annen måte enn den internasjonale kommunisme hadde planlagt.

Konrad Adenauer har uttalt: Uten at Moralsk Opprustnings arbeide fortsettes, kan freden i verden ikke bevares. Moralsk Opprustning vil kalle alle mennesker titlbake til den enkle lojalitet mot de grunnverdier vi lærte på mors kne. Ut fra denne tanke var det at Jajmonan Gandhi, sønn av den store mahatma, nylig uttalte: «Valget står mellom Moralsk Opprustning og kommunismen». Krustjov talte i fjor triumferende om at Eisenhowers barnebarn skal være kommunister. Svaret kom fra kansler Adenauer: Krustjovs barnebarn skal være kristne!

Verden vil i alle tilfelle bli dyptgående forandret. Skal vi passivt vente på at den blir omdannet av et politisk tvangssystem? Til dem som overveier en slik mulighet, vil jeg ut fra min dypeste overbevisning si: Der finnes en annen vei! En vei vi alle kan gå.

En fremtredende norsk skolemann ble for en tid siden skarpt angrepet i pressen for en bok han hadde skrevet. Han svarte og sa omtrent følgende: Kritikken har i hovedsak rett. Jeg har tatt feil. — Jeg aner ikke hvilket livssyn som lå bak disse ordene. Men det vet jeg at slike ord styrker redelighetene og dermed demokratiets sak i vårt land. Det er noe forfriskende ved real ærlighet. Den er en utfordring — til personer og til institusjoner.

Apropos Norsk Riksringkasting! Dette folk trenger en kringkasting som ser stort på (sin oppgave, som skaper ideologisk klarhet — og som gir dette folk og dets ungdom livsmotet tilbake!

Da vil vi bli befridd for den knugende angst. Da vil vi komme på offensiven i idékampen. Det kommunistiske system er en kjempe — på leirfotter. Kommunismen kan aldri gi det mennesket dypest trenger. Seiren tilhører en ideologi som både tilfredsstiller de dypeste behov og som utløser alle skapende evner. Den vil ikke stanse før den seirer — i Moskva og i Peking, i Washington og i Leopoldville.